

# РЕШЕНИЕ

№ 18312

гр. София, 07.11.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

при участието на секретаря **ВАЛЕРИЯ Й. ДИМИТРОВА**  
като разглежда докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Гражданско дело № 20231110136466 по описа за 2023 година

**Производството е по реда на чл. 124 ГПК.**

С искова молба ищецът К. П. Г. е предявил отрицателен установителен иск с правно основание по чл. 439 ГПК против \*\*\*\*\* за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сума в размер от 7060.30 евро - главница по договор за кредит, сключен с \*\*\*\*\*, сумата от 2299.41 евро- договорна лихва за периода 24.06.2009г. до 02.11.2010г., ведно със законната лихва от 03.11.2010 г. до окончателното погасяване на задължението, както и сумата от 366.11 лева- държавна такса и 616.12 лева- юрисконсултско възнаграждение, за които е издаден изпълнителен лист от 23.11.2010 г. в полза на \*\*\*\*\* по гр.д. № 53138/2010 г., по описа на СРС, 67 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20238560400347 по описа на ЧСИ \*\*\*\*\*, с район на действие СГС, вписан в КЧСИ под № \*\*\*\*, поради погасяване на вземанията по давност.

Ищецът твърди, че не дължи на ответника вземания по изпълнителен лист от 23.11.2010 г., издаден в полза на \*\*\*\*\* по гр.д. № 53138/2010 г., по описа на СРС, 67 състав, за сумата от 7060.30 евро - главница по договор за кредит, сключен с \*\*\*\*\*, сумата от 2299.41 евро- договорна лихва за периода 24.06.2009г. до 02.11.2010г., ведно със законната лихва от 03.11.2010 г. до окончателното погасяване на задължението, както и сумата от 366.11 лева- държавна такса и 616.12 лева- юрисконсултско възнаграждение.

Сочи, че въз основа на изпълнителния лист и по молба на \*\*\*\*\* било образувано изпълнително дело № 20118560400708 по описа на ЧСИ \*\*\*\*\*, с район на действие СГС, вписан в КЧСИ под № \*\*\*\*, в хода на което са извършвани изпълнителни действия. Вземането, предмет на изпълнителния лист, било придобито от ответника по силата на

договор за цесия. Твърди, че на 21.08.2014г. по делото е изпратено запорно съобщение на работодателя на ищеца, връчено на последния на 26.08.2014г., както и че това е последното валидно изпълнително действие, след като на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното производство е прекратено по силата на закона на 26.08.2019 г. Поддържа, че след 26.08.2014г. не са извършвани годни изпълнителни действия и не е правено искане за образуване на ново изпълнително дело, поради което счита, че към 2023 г., когато е образувано второ изпълнително дело № 20238560400347 по описа на ЧСИ \*\*\*\*\* за събиране на вземанията по изпълнителния лист, процесните суми са недължими, включително към датата на подаване на исковата молба претендираните по отношение на ищеца суми са погасни с изтичането на петгодишен давностен срок, но въпреки това ответникът претендира същите в посоченото изпълнително производство.

В срок е постъпил отговор на исковата молба от ответника, в който намира предявения иск за неоснователен, тъй като вземанията по изп.д. № 20238560400347 по описа на ЧСИ \*\*\*\*\*, били дължими към датата на предявяване на исковата молба. Поддържа, че до 26.06.2015 г., когато започва да се прилага ТР № 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС, давност по отношение на процесните вземания не е текла, като твърди, че до този момент е приложимо тълкуването, дадено с Постановление на Пленума на ВС № 3/ 1980 г. Твърди, че в хода на производството по изпълнително дело № 20118560400708 по описа на ЧСИ \*\*\*\*\* били извършвани редица изпълнителни действия, така и съобразно направеното от частния съдебен изпълнител отбелязване последното годно изпълнително действие е извършено на 22.01.2019г. Поддържа, че настъпването на перемпция било без правно значение за прекъсването на давността по отношение на вземанията по изпълнителния лист, като по изпълнителното дело били извършвани множество изпълнителни действия, с които давността е прекъсвана. Моли за отхвърляне на предявения иск.

*Софийският районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното **от фактическа страна**:*

С приетия за окончателен доклад по делото са отделени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че в полза на праводателя (цедента) на ответника има издаден изпълнителен лист от 23.11.2010г. по гр.д. № 53138/2010 г., по описа на СРС, 67 състав, че вземането по изпълнителния лист е било прехвърлено на ответника (като цесионер) по силата на договор за цесия, че въз основа на изпълнителния лист било образувано изп. д. № 20118560400708 по описа на ЧСИ \*\*\*\*\*, с район на действие СГС, вписан в КЧСИ под № \*\*\*\*, както и изп. д. № 20238560400347 по описа на ЧСИ \*\*\*\*\*, с район на действие СГС, вписан в КЧСИ под № \*\*\*\*.

От приобщеното по делото заверено копие на изпълнително дело № 20118560400708 по описа на ЧСИ \*\*\*\*\*, рег. № \*\*\*\* на КЧСИ, се установява, че е образувано по молба на \*\*\*\*\* от 08.08.11г. срещу \*\*\*\*\* и К. П. Г., въз основа на изпълнителен лист от 23.11.2010г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение от 23.11.2010г. по гр.д. № 53138/2010г. по описа на СРС, по силата на който \*\*\*\*\* и К. П. Г. са осъдени да заплатят

солидарно на \*\*\*\*\* сумата от 7060.30евро главница, 2299.41 евро договорна лихва, ведно със законната лихва от 03.11.2010г. до изплащане на вземането, както и 366.11лв. разноски за държавна такса и 616.12лв. юрисконсултско възнаграждение.

След образуване на изпълнителното дело са извършвани действия по изискване на справки, така и изпълнителни действия, вкл. в молбата за образуване са искани конкретно изпълнителни способи (запор върху вземания), както следва спрямо К. Г.: изпратено запорно съобщение от 12.09.2011г. до работодател \*\*\*\*\* (л.25 от изп.д.), на което е отговорено, че от 11.10.2011г. същият не работи в \*\*\*\*\*; изпратено запорно съобщение от 10.11.2011г. до работодател \*\*\*\*\*, получено на 05.01.2012г., въз основа на който са постъпвали суми от 16.12.2011г., до 10.05.2013г. С молба от 14.05.2013г. ОТП \*\*\*\*\* е поискало конституиране като взыскател на мястото на \*\*\*\*\* по силата на договор за цесия от 06.07.2012г., за което е представено и пълномощно за уведомяване по чл.99 ЗЗД, в която молба се съдържа и нарочно уведомяване. Следващите изпълнителни действия срещу К. Г. са, както следва: 11.07.2013г. запорни съобщения за налагане на запор на банкови сметки в множество банки (л.115 до л.150), след което са постъпвали принудително събрани суми от 19.07.2013г., 07.08.2013г.. На 21.08.2014г. е наложен запор върху трудово възнаграждение на длъжника в \*\*\*\*\*, след което са постъпвали принудително събрани суми от 09.09.2013г., 08.10.2013г., 07.11.2013г.. На 30.08.2016г. е наложен запор върху трудово възнаграждение в \*\*\*\*\*. С молба от 30.09.2016г. длъжникът е поискал прекратяване на делото по чл.433, ал.1, т.8 ГПК, оставена без уважение с постановление от 06.10.2016г. до 09.12.2016г. След това са постъпвали принудително събрани суми от 10.10.2016г. Подадена е жалба от 03.11.2016г. от длъжника срещу постановлението за отказ от прекратяване по чл.433, ал.1, т.8 ГПК. С Определение № 6198/01.03.2017г. по ч.гр.д. № 15307/2016г. по описа на СГС, е оставена без разглеждане жалбата. На 06.03.2017г. е наложен запор върху трудово възнаграждение на длъжника в \*\*\*\*\*, вкл. с молба от 15.03.2017г. взыскателят ОТП \*\*\*\*\* е поискало налагане на запор върху трудовото възнаграждение. На 03.08.2017г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника (ищец) при работодател \*\*\*\*\*, след което са постъпвали регулярно принудително събрани суми от 11.09.2017г. до 09.03.2018г. С молба от 12.03.2018г. по отношение на К. Г. взыскателят е поискал извършване на опис и оценка на движими вещи, находящи се на постоянния му адрес. Със съобщение от 23.03.2018г. \*\*\*\*\* уведомило ЧСИ \*\*\*\*\*, че длъжникът считано от 23.03.2018г. не работи в дружеството. На 04.10.2018г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника (ищец) при работодател \*\*\*\*\*, след което са постъпвали регулярно принудително събрани суми от 22.10.2018г. до 22.01.2019г., след което със съобщение от 01.03.2019г. \*\*\*\*\* уведомило ЧСИ \*\*\*\*\*, че длъжникът считано от 01.03.2019г. не работи в дружеството.

С молба от 21.09.2022г. ответникът (\*\*\*\*\*) съобщава, че на 14.12.2021г. бил сключен договор за цесия, по силата на който ОТП \*\*\*\*\* прехвърлило вземанията си на цесионера, поради което се иска конституиране на ответника като взыскател по отношение на задължените лица по изпълнителния лист, за което се представя договорът за

цесия, потвърждение за цесията, уведомление по чл.99 ЗЗД, така и се иска налагане на заповед на банковите сметки на длъжника в \*\*\*\*\*.

С молба от 01.02.2023г. \*\*\*\*\* е поискано връщане на оригинал на ИЛ срещу К. Г., който е предаден съгласно протокол от 29.02.2023г.

По молба на \*\*\*\*\* от 09.03.2023г. е образувано изп.д. № 20238560400347 срещу К. Г. въз основа на процесния изпълнителен лист от 23.11.2010г. Съгласно разпореждане за образуване от 09.03.2023г. ЧСИ \*\*\*\*\* е образувала изп.д., като в предмета на парично вземане са описани сумите главница 13808.75лв., ведно със законната лихва от 21.04.2024г., неолихвяеми вземания 19760.71лв., както и такси за образуване и разноси по ТТЗЧСИ. На 25.05.2023г. е наложен заповед върху вземанията на длъжника в \*\*\*\*\* и др. банки. С оглед издадената обезпечителна заповед по настоящото дело на 19.07.2023г. е спряно на осн.чл.432, ал.1, т.1 ГПК изпълнителното производство по делото.

*Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира **от правна страна следното:***

#### **По допустимостта:**

Ищецът е предявил отрицателен установителен иск за недължимост на вземане по договор за кредит по твърдения за изтекла давност. Установява се, че вземането е съдебно установено с издадена заповед по чл.417 ГПК (въз основа на извлечение от счетоводните книги за задължения по процесния договор) и изпълнителен лист към нея, въз основа на който е образувано изпълнително дело. С оглед на което, предявяване на иск за оспорване за недължимост на вземане може да се основава само на обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене, поради което и разпоредбата на чл.439, ал.2 ГПК следва да намери приложение, като същата се прилага за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се провежда (определение № 956 от 22.12.2010 г. по ч. т. д. № 886/2010 г. на ВКС, ТК, I ТО). Доколкото се установява, че за отричаното вземане е налице съдебно установяване, но от друга страна заявените обстоятелства са по изтичане на погасителна давност, то съдът намира иска за допустим, съответно намира правното си основание в разпоредбите на чл.124, предл.3 ГПК вр. чл.439, ал.2 ГПК вр. чл.112 ЗЗД. За да е допустим установителен иск, за ищеца следва да е налице правен интерес от исканото установяване. В случая, видно от приобщеното изпълнително дело, въз основа на наложените заповеди до преди предявяване на иска са били събирани суми, но със същите не е била погасена отричаната сума, с оглед на което е налице правен интерес от исканото установяване.

#### **По основателността:**

Предявен е отрицателен установителен иск по чл.439 ГПК.

Предмет на иска е оспорване за недължимост на вземането основано на обстоятелства, които са настъпили след приключване на съдебното дирене. Заявените обстоятелства са, че след издаване на изпълнителния лист срещу ищеца е изтекла предвидената в закона

погасителна давност, през който период не били извършвани действия по спиране и прекъсване на давността.

Предвид това, че е предявен отрицателен установителен иск, при разпределение на доказателствената тежест съгласно чл.154 от ГПК в тежест на ответника е да докаже, че разполага с вземане в претендирания размер, което подлежи на принудително изпълнение, вкл. извършването на действия по спиране или прекъсване на течащата срещу вземанията погасителна давност по смисъла на ЗЗД.

Не се спори между страните, че праводател (цедент) на ответника е разполагал с вземане в претендирания размер срещу ищеца, което е подлежало на принудително изпълнение. Спорът е концентриран върху това дали след издаване на изпълнителния лист е изтекла необходимата давност, съответно дали същата е била прекъсната с извършвани действия по изпълнение, които прекъсват погасителната давност.

Изпълнителният лист е бил издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, поради което и с оглед чл.117, ал.2 ЗЗД приложимата давност е общата 5г. давност за вземанията (в който смисъл е и Решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1772/2021г. по описа на ВКС, IV г.о.)

В ТР 2/15 по т.д. 2/13 на ОСГТК на ВКС е прието, че прекъсва давността предприемането на конкретни изпълнителни действия (независимо дали прилагането им е поискано от взыскателя или е предприето по инициатива на съдебния изпълнител по възлагане по чл.18 ЗЧСИ), като прекъсват давността – насочване на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитори, възлагане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан, но не и действия по образуване на изпълнителното дело, изпращане и връчване на покана за доброволно изпълнение, проучване на имущественото състояние, извършване на справки, набавяне на документи, книжа и др. Така и когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Налагането на запор в изпълнително производство, съгласно т. 1 ТР № 2/2013, ВКС, ОСГТК съставлява насочване на изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника. То прекъсва давността, тъй като с него започва да се осъществява принудата в изпълнителния процес – длъжникът започва да търпи ограничение в правната си сфера. В тълкувателното решение е посочено, че в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Налагането на запор от съдебния изпълнител представлява действие, прекъсващо давността. Доколкото по наложения запор постъпват суми, същият е довел до прекъсване на давността ежесечно в периода, в който са извършени плащания от удържките върху запорираното вземане за трудово възнаграждение (така и Решение № 262272 от 06.04.2021 г. по в. гр. д. № 5708 / 2020 г. на Възз. IV-г състав на Софийски градски съд).

С оглед горното, в конкретния случай, въз основа на издадения в полза на цедента на ответника срещу ищеца изпълнителен лист (23.11.2010) са извършвани изпълнителни действия, които прекъсват давността по см. на чл.116, б. „в“ ЗЗД, а именно: налагане заповор върху трудово възнаграждение (12.09.2011г., 10.11.2011г.), действал в периода 16.12.2011г. до 10.05.2013г.; искане за конституиране от 14.05.2013г.; заповорни съобщения 11.07.2013г.; принудително събрани суми от 19.07.2013г., 07.08.2013г.; наложен заповор върху трудово възнаграждение от 21.08.2014г.; наложен заповор върху трудово възнаграждение от 30.08.2016г.; принудително събрани суми от 10.10.2016г.; заповор върху трудово възнаграждение от 06.03.2017г.; искан от взыскателя изпълнителен способ – налагане на заповор от 15.03.2017г.; постъпвали регулярно принудително събрани суми от 11.09.2017г. до 09.03.2018г.; искан от взыскателя изпълнителен способ – опис и оценка на движими вещи от 12.03.2018г.; заповор върху трудовото възнаграждение - 04.10.2018г.; принудително събрани суми от 22.10.2018г. до 22.01.2019г.; искан от взыскателя изпълнителен способ - налагане на заповор на банкови сметки от 21.09.2022г.

В периода от 21.08.2014г. до 10.10.2016г. няма данни за извършвани действия по принудително изпълнение, поради което съдът приема, че на 22.08.2016г. е настъпила перемпция по чл.433, ал.1, т.8 ГПК, т.е. изпълнителното дело се е прекратило по право. Следователно 5г. давност за изпълнителния лист е почнала да тече, считано от 22.08.2014г., но съдът приема, че давността не е изтекла, защото в чл. 116, б. „в“ ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Настъпването на перемпцията е без правно значение за давността и не изключва правото на принудително изпълнение и след настъпването ѝ - правото на принудително изпълнение може да съществува, но въпреки това чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК задължава съдебният изпълнител да я зачете (в който смисъл са изрично Решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV-то ГО. И Решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1772/2021г. по описа на ВКС , IV г.о., която практика съдът приема, като е служебно известно наличието на противоречива практика - решение №371/29.10.2015г. по г.д. №1385/2012г. на ВКС, IV г.о. и решение №42/26.02.2016г. по г.д.№1812/2015г. на ВКС, IV г.о., така и **образуваното т.д. № 2/2023г. по описа на ОСГТК на ВКС**), защото чл. 116, б. „в“ ЗЗД не изисква изпълнителните действия да са част от изпълнителен способ, приключил с осребряване на имуществото на длъжника преди настъпилата перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нито трети лица да са придобили права поради заповори и възбрани, наложени преди перемпцията. Когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, а основанието за прекратяване на изпълнителното дело по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е настъпило по силата на закона, съдебният изпълнител служебно вдига наложените заповори и възбрани, а всички други предприети изпълнителни действия за принудително събиране на паричното притезание се обезсилват по право с изключение на тези по приключените изпълнителни способности, от които трети лица са придобили права (напр. купувачите от публичната продан) и на редовността на плащанията, извършени от трети задължени лица. Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприетите изпълнителни действия, като законни последици на перемпцията, не се

съотнасят към основанието по чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане за изпълнително действие на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. В конкретния случай с молба от 15.03.2017г. вискателят е поискал нов способ, който прекъсва давността, след което са извършвани множество действия прекъсващи давността от 11.09.2017г. до 09.03.2018г.; искане прекъсващо давността от 12.03.2018г.; заповест от 04.10.2018г.; принудително събрани суми от 22.10.2018г. до 22.01.2019г.; искан способ - от 21.09.2022г., без да са изтекли необходимите 5г., с оглед на което искът се явява изцяло неоснователен.

Така мотивиран, Софийският районен съд

## **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** предявения от К. П. Г., ЕГН: \*\*\*\*\*, отрицателен установителен иск с правно основание чл.439 ГПК, че не дължи на \*\*\*\*\*, ЕИК: \*\*\*\*\*, сумата от 7060.30 евро - главница по договор за кредит, сключен с \*\*\*\*\*, сумата от 2299.41 евро- договорна лихва за периода 24.06.2009г. до 02.11.2010г., ведно със законната лихва от 03.11.2010 г. до окончателното погасяване на задължението, както и сумата от 366.11 лева- държавна такса и 616.12 лева- юрисконсултско възнаграждение, за които е издаден изпълнителен лист от 23.11.2010 г. в полза на \*\*\*\*\* по гр.д. № 53138/2010 г., по описа на СРС, 67 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20238560400347 по описа на ЧСИ \*\*\*\*\*, с район на действие СГС, вписан в КЧСИ под № \*\*\*\*.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване пред Софийски градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_